

Η Προσευχή Στη Ζωή Του Κυρίου Μας

Paul Washer

illbehonest.com/greek

Ας ανοίξουμε τις Γραφές μας στη 1 Θεσσαλονικείς κεφάλαιο 5. Και στο εδάφιο 16, βλέπουμε “Πάντοτε να χαίρεστε,” εδάφιο 17, “Αδιάκοπα να προσεύχεστε,” εδάφιο 18, “Σε όλα να ευχαριστείτε, επειδή, αυτό είναι το θέλημα του Θεού σε σας εν Χριστώ Ιησού.”

Τώρα όπως έχουμε πει προηγουμένως, όλο αυτό το τμήμα είναι μεταξύ δύο πραγμάτων. Το ένα είναι: Πως να ζούμε με ένα τρόπο που να είναι προς μεγάλο όφελος στο λαό του Θεού, και πως αυξανόμαστε εμείς στην αγιοσύνη. Στην καρδιά όλων αυτών, έχουμε πράγματα σαν “Να χαίρεστε,” και αυτή την χαρά μπορούμε να την νοιώσουμε μόνο όταν γνωρίζουμε τον Θεό. Και δεν εννοώ απλά κάποια εμπειρία αλλά να αυξάνεσαι στη γνώση του Θεού. Και αν πραγματικά αυξάνεσαι στη γνώση του Θεού, όταν καταλάβεις ποιος είναι, τι έκανε ο Χριστός για σένα, και ποιος είσαι εσύ εν Χριστώ, τότε είναι πιο εύκολο να χαίρεσαι σε κάθε περίπτωση.

Αλλά γνωρίζοντας τον χαρακτήρα του Θεού όχι μόνο οδηγεί στο να χαίρεσαι, γνωρίζοντας τον χαρακτήρα του Θεού επίσης οδηγεί στην προσευχή. Επειδή όσο περισσότερα γνωρίζεις για τον Θεό, περισσότερα καταλαβαίνεις τον εαυτό σου. Και όσο περισσότερα γνωρίζεις τον εαυτό σου, τόσο περισσότερο καταλαβαίνεις ότι εσύ είσαι αδύνατος και Αυτός είναι δυνατός. Και η αύξηση της Βασιλείας, είτε είναι στον μικρόκοσμο της δικής σου ζωής, ή είναι η αύξηση της Βασιλείας στον μακρόκοσμο του κόσμου, είναι μια απόλυτα ακατόρθωτη κατάσταση - εάν ήταν να πάρεις όλους τους Χριστιανούς του κόσμου, να πάρεις όλες τις δυνάμεις τους, να τις βάλεις μαζί, δεν θα μπορούσαμε να αυξήσουμε την Βασιλεία μία ίντσα. Ακόμα και με τα δώρα μας, την εξυπνάδα μας, την ευγλωττία μας ή την ανθρώπινη μας σοφία: ούτε μια ίντσα. Όλα βασίζονται στο να κινηθεί ο Θεός. Και ο Θεός υποσχέθηκε να κινηθεί ή να μην κινηθεί, σε σχέση με την προσευχή.

Τώρα τι εννοώ με αυτό; Ο Θεός είναι κυρίαρχος και θα εκτελέσει το θέλημα Του. Και μπορούμε να βασιστούμε σε αυτό. Και πρέπει να κρατηθούμε σε αυτή την κεντρική αλήθεια. Αλλά από την άλλη μεριά υπάρχει μια άλλη κεντρική αλήθεια που ισοζυγίζει με αυτήν. Έστω και αν διάταξε όλα τα πράγματα πριν την θεμελίωση του κόσμου, “δεν έχετε επειδή δεν ζητάτε.” (Ιακώβος 4:2) Υπάρχει ένα στοιχείο μυστηρίου εκεί που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε, αλλά δεν πρέπει να αγνοήσουμε ή να παραμερίσουμε: Ο Θεός κινείται ως αποτέλεσμα των προσευχών του λαού Του.

Λες εσύ, “Μα, ο Θεός είναι ο προστάτης μου, Ο Θεός είναι το φρούριο μου,” όπως υπόδειξε ο αδελφός Ιωήλ τόσο καλά τις Κυριακές που μας πέρασαν. Ο Θεός είναι τόσα πολλά πράγματα σε μας, αλλά μην σκεφτείτε ότι λόγω του ότι έχει αυτές τις υποσχέσεις, τότε αυτό σημαίνει ότι πρέπει να παραμείνεις απαθής. Πρέπει να φωνάξεις στον Θεό για να είναι το φρούριο σου στη μέση της δυσκολίας. Πρέπει να Τον γυρέψεις σαν το οχύρωμα σου στη μέση της δοκιμασίας. Όταν υπάρχει ανάγκη, πρέπει να φωνάξεις το όνομα Του. Ναι βεβαίως, θα υπάρχουν φορές όπου δεν φωνάζουμε το όνομα Του και ακόμα Αυτός είναι πιστός. Ακόμα θα εργαστεί επειδή νοιάζεται για εμάς και ξέρει τι χρειαζόμαστε ακόμα πριν Τον ρωτήσουμε. Όμως πρέπει να καταλάβεις πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού σου, δύο πράγματα: . Ο Θεός είναι κυρίαρχος, τα διατάγματα Του θα εκτελεστούν. . Πολλά

πράγματα, όλων των ειδών πράγματα, και ειδικά υπάρχουν πολλές πνευματικές πραγματικότητες που δεν είναι πραγματικότητα σε μένα επειδή δεν ζητώ.

Και έτσι, την επόμενη εβδομάδα θα τα συμπληρώσω όλα αυτά - την μελέτη της επιστολής 1 Θεσσαλονικείς. Αλλά θέλω να συγκεντρωθώ για μια στιγμή, για λίγο περισσότερο, στη προσευχή. Και συγκεκριμένα θέλω να κοιτάξετε στην ζωή της προσευχής στη ζωή του Κυρίου και Σωτήρα Ιησού Χριστού. Νομίζω είναι απόλυτα αναγκαίο. Γιατί; Δεν είναι μόνο ο ενσαρκωμένος Θεός, δεν είναι μόνο ο Θεός μέσα στη σάρκα, δεν είναι μόνο ο Θεός ο Υιός, αλλά ήταν γνήσιος Άνθρωπος. Και έκανε αυτό που έκανε όταν περπάτησε σε αυτή τη γη σαν Άνθρωπος με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Τόσες πολλές φορές σκεφτόμαστε ότι ο Ιησούς βασιζόταν εντελώς στη θεότητα Του, και έτσι όλα τα πράγματα ήταν εύκολα για Αυτόν. Εάν σκεφτόμαστε με αυτό τον τρόπο, δεν καταλαβαίνουμε την Καινή Διαθήκη. Αν και ποτέ δεν άφησε την θεότητα Του (ήταν Θεός στην πλήρη και την αυστηρότερη έννοια του όρου,) πρέπει να καταλάβετε ότι παραμέρισε τα προνόμια και τις δυνάμεις της θεότητας Του, και το τι έκανε σε αυτό τον πλανήτη, το έκανε σαν Άνθρωπος χρισμένος και ενδυναμωμένος με το Άγιο Πνεύμα, και έτσι, Αυτός είναι το παράδειγμα μας. Και δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις την δικαιολογία, ‘Λοιπόν, Αυτός είναι το παράδειγμα μου αλλά δεν είναι πράγματι το παράδειγμα μου επειδή Αυτός ήταν Θεός.’ Όχι, Αυτός είναι το παράδειγμα σου. Και αν θέλεις να ακολουθήσεις ένα παράδειγμα, Αυτόν είναι που πρέπει να ακολουθήσεις.

Έτσι ας ριξουμε μια ματιά στην ζωή της προσευχής Του και θα δούμε πως εξασκούσε αυτή την προσευχή χωρίς να σταματά. Πρώτα από όλα, πηγαίνετε στο βιβλίο του Μάρκου, κεφάλαιο 1 εδάφιο 32, “Και αφού έγινε βράδυ, όταν έδυσε ο ήλιος, έφεραν σ’ αυτόν όλους εκείνους που έπασχαν και τους δαιμονισμένους, και ολόκληρη η πόλη ήταν συγκεντρωμένη μπροστά από την πόρτα. Και θεράπευσε πολλούς που έπασχαν από διάφορες αρρώστιες, και έβγαλε πολλά δαιμόνια, και δεν άφησε τα δαιμόνια να μιλούν, επειδή Τον γνώριζαν. Και το πρωί, ενώ ήταν πολύ σκοτάδι, αφού σηκώθηκε βγήκε έξω, και πήγε σε έναν ερημικό τόπο, κι εκεί προσευχόταν. Και έτρεξαν από πίσω του ο Σίμωνας κι αυτοί που ήσαν μαζί του. Και μόλις Τον βρήκαν, του λένε, ότι: “Όλοι σε ζητούν.”

Τώρα, ας κοιτάξουμε το παρασκήνιο εδώ στο κείμενο μας. Επειδή αν καταλάβουμε το γενικό πλαίσιο εδώ, θα καταλάβετε πόσο σημαντική ήταν η προσευχή στη ζωή του Κυρίου και Σωτήρα Ιησού Χριστού. Πρώτα από όλα, όταν κοιτάζουμε το βιβλίο του Μάρκου, πολλοί άνθρωποι που μελέτησαν όλα το βιβλίο του Μάρκου το βλέπουν σαν το Ευαγγέλιο των στιγμιότυπων. Γρήγορα στιγμιότυπα. Θα δεις συνεχώς στο βιβλίο του Μάρκου, την λέξη “αμέσως.” Αμέσως ήταν εδώ, αμέσως ήταν εκεί. Αμέσως έκανε αυτό, αμέσως έκανε εκείνο. Ως γεγονός, θα σας προκαλούσα να καθίσετε μια μέρα, και να διαβάσετε όλο το βιβλίο του Μάρκου μια φορά, και σας εγγυώμαι ότι θα εξαντληθείτε. Όχι επειδή το βιβλίο είναι τόσο μεγάλο, αλλά με το να ακολουθείτε απλά τον Κύριο μας. Εννοώ είναι απασχολημένος. Είναι απασχολημένος. Και πρέπει να το καταλάβετε αυτό.

Επίσης, θέλω να κοιτάξετε κάτι. Στο εδάφιο 32, “Και αφού έγινε βράδυ, όταν έδυσε ο ήλιος, έφεραν σ’ αυτόν όλου εκείνους που έπασχαν και τους δαιμονισμένους, και ολόκληρη η πόλη ήταν συγκεντρωμένη μπροστά από την πόρτα. Και θεράπευσε πολλούς που έπασχαν από διάφορες αρρώστιες, και έβγαλε πολλά δαιμόνια.” Τώρα, δύο πράγματα: 1. Πριν χρόνια στο Περού στα βουνά Άντες ονομαζόμενα Ayabaka in Umruueblo, σε μια μικρή πόλη με το όνομα Σάντα Ρόζα, περίπου 1100 άνδρες του βουνού, μαζεύτηκαν για ένα συνέδριο. Και έτυχε να πάρω μαζί μου ένα γιατρό (συγκεκριμένα, ήταν ο άνθρωπος που με μαθήτευσε όταν ήμουν στο κολέγιο, και μόνο ένα χρόνο μεγαλύτερος μου: Ο Δρ Mike Marin, από την Tulsa.) Λοιπόν, ανεβαίνουμε πάνω στην οροσειρά του βουνού. Δίδασκα την πρώτη μέρα, και μετά κάτι τρομερό συνέβηκε. Όλοι ανακάλυψαν ότι ήταν γιατρός.

Τώρα δεν είχε σχεδόν φάρμακα, ούτε εργαλεία. Δεν είχε σημασία. Για αυτούς τους ανθρώπους, αυτή ήταν η μόνη ευκαιρία που θα είχαν οι περισσότεροι για να δουν ένα γιατρό. Και εκείνοι οι ευγενικοί και αξιαγάπητοι και πάντα με καλούς τρόπους άνθρωποι του βουνού που δούλεψα μαζί τους για τόσα πολλά χρόνια, σχεδόν έγιναν σαν ένας όχλος. Στέκονταν κυριολεκτικά στη πόρτα - μια γραμμή που συνέχιζε σε όλη την κατασκήνωση. Και στεκόταν εκεί από το πρωί μέχρι το βράδυ, απλά περιμένοντας για μια πιθανότητα να δουν τον γιατρό. Και δεν είναι ανάγκη να σας πω ότι, για τρεις μέρες, ο φίλος μου, ο Δρ Mike Martin, προσπάθησε να βοηθήσει αυτούς τους ανθρώπους. Ήταν εντελώς εξαντλημένος. Έπρεπε να βγει έξω το βράδυ, έπρεπε να τον οδηγήσω διαμέσου την κατασκήνωσης το βράδυ ώστε να μπορέσει να πάει στο αποχωρητήριο, επειδή εάν τον έβλεπε κάποιος έξω, αμέσως το πλήθος θα μαζευόταν. Και δεν θέλω να χρησιμοποιήσω την λέξη 'βίαιοι' επειδή θα ήταν λάθος να απεικονίσω τους ανθρώπους με αυτό τον τρόπο, αλλά ήταν απεγνωσμένοι να πάρουν κάποια βοήθεια. Στην κυριολεξία αυτό τον εξάντλησε.

Και είναι αυτό που βλέπουμε εδώ για τον Ιησού Χριστό. Αυτό είναι ακριβώς που βλέπουμε μέσα στο κείμενο. Αλλά ακόμα περισσότερο, ο Mike βοηθούσε, όχι σαρκικά, αλλά βοηθούσε σε σχέση με τα φυσικά μέσα. Χρησιμοποιούσε την επιστήμη της ιατρικής για να βοηθήσει τους ανθρώπους, και αυτό τον εξάντλησε. Αλλά εδώ, βλέπουμε κάτι άλλο. Βλέπουμε πνευματικά μέσα. Θυμάστε που κάποιος ήρθε πίσω από τον Ιησού και Τον άγγιξε, και Αυτός αμέσως γύρισε. Γιατί; Επειδή, όπως είναι στη Γραφή, λέει ότι αμέσως το κατάλαβε ότι δύναμη βγήκε από Αυτόν, ότι δύναμη βγήκε από Αυτόν. Ναι.

Τώρα, δεν πιστεύω ότι οποιοσδήποτε από εμάς μπορεί να βάλει τον εαυτό του δίπλα στον Ιησού, λέγοντας ότι ξοδέψαμε μια μέρα θεραπεύοντας ανθρώπους και βγάζοντας δαιμόνια. Αλλά μπορώ να σας πω αυτό: Ξόδεψε μερικές ώρες να διακονείς, ακόμα να συμβουλευείς, και θα σε εξαντλήσει στην κυριολεξία. Άκουσα ότι ψυχολόγοι είπαν ότι μιας ώρας έντονου κηρύγματος αντιστοιχεί με οχτώ ώρες έντονης διανοητικής εργασίας. Και το πιστεύω αυτό.

Έτσι εδώ έχουμε ένα Άνθρωπο, βγάζει δαιμόνια, θεραπεύει τους άρρωστους, δύναμη βγαίνει από Αυτόν, και μετά τι βλέπουμε; Εδάφιο 35, "Και το πρωί, ενώ ήταν πολύ σκοτάδι..." Έτσι διακονούσε, είμαι σίγουρος, μέχρι που αναγκαζόταν να κλείσουν την πόρτα - μπορεί μέχρι τα μεσάνυχτα, μπορεί, ακόμα και τις πρωινές ώρες. Και όμως τι βλέπουμε; Σηκώθηκε. "Και το πρωί, ενώ ήταν πολύ σκοτάδι, ο Ιησούς σηκώθηκε, βγήκε έξω, και πήγε σε έναν ερημικό τόπο, κι εκεί προσευχόταν."

Τώρα, δεν θέλω να βάλω ένα βάρος ενοχής πάνω σας που θα σας κάνει να κοιμάστε δύο ώρες την νύχτα. Δεν είναι λάθος μετά που έχει διακονήσει για πολλή ώρα και ξάπλωσες στο κρεβάτι στις μία το πρωί, δεν είναι λάθος να μείνεις στο κρεβάτι μέχρι τις οκτώ το πρωί. Χρειαζόμαστε τον ύπνο μας, αυτό είναι σίγουρο. Δεν προσπαθώ να διδάξω ότι εάν είσαι πνευματικός, θα κοιμάσαι μόνο δύο ώρες την ημέρα. Το χρησιμοποιώ αυτό για να τονίσω την σπουδαιότητα της προσευχής στη ζωή του Θεανθρώπου. Δεν υπήρχε κανένας στον πλανήτη όσο άγιος ήταν Αυτός. Κανένας που να είναι γεμάτος με το Άγιο Πνεύμα όσο Αυτός. Κανένας με τέτοια τέλεια γνώση του Θεού. Κανένας που να είναι πιο συμμορφωμένος με την εικόνα του Χριστού. Και όμως, είδε ότι για να εκτελέσει την διακονία που Του έχει δοθεί σαν Μεσσίας, έπρεπε να σηκωθεί και έπρεπε να προσευχηθεί.

Τώρα εσύ λες, "Μα, η διακονία δεν μου έχει δοθεί εμένα." Ναι σου έχει δοθεί. Εάν είσαι Χριστιανός, η διακονία σου έχει δοθεί. Στην πραγματικότητα, δεν μου αρέσουν αυτά τα κοσμικά - θρησκευτικά διαχωριστικά στις ζωές των ανθρώπων. Η διακονία σου έχει δοθεί. Ολόκληρη η ζωή σου είναι μια διακονία. Κάθε ευκαιρία είναι

μια διακονία, είτε για το σώμα του Χριστού, η για κάποιον που δεν ξέρει τον Χριστό. Για κάποιον που σε αγαπά, για κάποιον που σε μισά, όλα είναι μια διακονία. Το να πας σπίτι στην οικογένεια σου, είναι μια διακονία. Όλα είναι μια διακονία. Και αυτό το είδος ζωής έχει το κόστος σε ένα άνδρα, σε μια γυναίκα. Αν δεν αναζωογονηθείς με προσευχή, θα εξαντληθείς. Ποτέ δεν θα έχεις εκείνο που είναι αναγκαίο για να είσαι ένα χρήσιμο εργαλείο του Θεού. Και αυτό αποδείχτηκε από τον Κύριο και Σωτήρα Ιησού Χριστό.

Τώρα, κοιτάξτε τι λέει στο εδάφιο 35, “Και το πρωί, αφού σηκώθηκε βγήκε έξω, και πήγε σε ένα ερημικό τόπο.” Ειδικά, αυτός είναι ένας καλός λόγος για τους νεαρούς άνδρες που μπορεί να σκέφτονται την διακονία, που ενδιαφέρονται για τα πράγματα του Θεού. Υπάρχει μια ιδιότητα που πρέπει να έχετε: Πρέπει να είστε ένας άνδρας που μπορεί να είναι μόνος.

Οι άνδρες του Θεού δεν ζουν όλη τους τη ζωή μόνοι. Δεν είναι μοναχικοί λύκοι. Δεν είναι κάποιοι που κάθονται πάνω σε ένα βουνό και έρχονται και επισκέπτονται την κοινότητα μια φορά τον χρόνο απλά για να πουν, “Μετανοήστε.” Πρέπει να είμαστε ανάμεσα στους ανθρώπους όπως ο Χριστός ήταν ανάμεσα στους ανθρώπους. Αλλά αν θα είμαστε ανάμεσα στους ανθρώπους με κάποια αποτελεσματικότητα, πρέπει να είμαστε το είδος των ανδρών, το είδος των γυναικών, που μπορούμε να αποτραβηχτούμε από το πλήθος, ακόμα να αποτραβηχτούμε από αδελφούς και αδελφές εν Χριστό σε θαυμάσια κοινωνία. Χρειαζόμαστε άτομα που μπορούν να αποτραβηχτούν και να είναι με τον Θεό. Και αυτό είναι που θα σημαδέψει τον άνθρωπο. Και αυτό είναι όλο.

Μπορεί να δεις ένα άνδρα ή μια γυναίκα με πολλή γνώση - σωστή γνώση, θεολογική γνώση, αναμορφωμένη γνώση, ακόμα να μπορεί να αναφέρει κατά λέξη όλο το βιβλίο προς Ρωμαίους. Και όμως, να μην είναι μόνος με τον Κύριο. Δεν ξοδεύουν χρόνο μόνος με τον Θεό. Ένας ψυχολόγος παλιά, νομίζω, μέσα στη δεκαετία του 70, (είναι πιθανόν ένα από τα λίγα πράγματα με τα οποία συμφώνησα σε σχέση με την ψυχολογία,) είπε αυτό: Το να είσαι απασχολημένος δεν είναι από το διάβολο, είναι ο διάβολος. Και τόσοι άνθρωποι σήμερα είναι τόσο απασχολημένοι. Τόσοι Χριστιανοί είναι τόσο απασχολημένοι που δεν μπορούν να ξεφύγουν. Και επειδή δεν μπορούν να ξεφύγουν, ποτέ δεν εξελίσσονται σε εκείνο που λέει ο Παύλος στη 1 Θεσσαλονικείς και αυτό είναι η ικανότητα “να προσεύχεστε αδιάκοπα.”

Και εδώ βλέπουμε τον Κύριο μας σε ένα ερημικό τόπο. Δεν ξέρω τι είναι, δεν μπορώ να το προσδιορίσω, αλλά ξέρω αυτό: Έχω διαβάσει για ευσεβείς άνδρες και γυναίκες του Θεού σε όλη την ιστορία της Εκκλησίας, ανακάλυψα ότι διέφεραν σε πολλά πράγματα. Στη προσωπικότητα - όχι στα βασικά της πίστης, αλλά σε μερικά από τα δευτερεύοντα ζητήματα της πίστης - στη προσωπικότητα, στον τρόπο ζωής, τους τόπους όπου κατοικούσαν, την οικονομική κατάσταση στην οποία έφτασαν, όλους ήταν διαφορετικά. Αλλά βρίσκω ένα κοινό παρονομαστή ανάμεσα σε όλους που ο Θεός χρησιμοποίησε, και αυτό είναι, είδαν την ανάγκη να αποτραβηχτούν και να είναι μόνος με τον Θεό, όπως βλέπουμε τον Σωτήρα μας εδώ, ακριβώς εδώ, σε αυτό το κείμενο. Και αυτό δεν είναι μόνο για τον κήρυκα, δεν είναι μόνο για τον μαθητή της Βίβλου, είναι για όλους. Όλους. Είναι για την μητέρα στο σπίτι. Είναι για τον πατέρα που καταβάλλεται στη δουλειά. Είναι για τον μαθητή που νοιώθει ότι δεν μπορεί να συνεχίσει κάτω από αυτή την πίεση. Είναι για όλους να ξοδεύουν χρόνο μόνος με τον Θεό, και είναι αυτό που σε διακρίνει. Μετά από λίγο, μπορείς να το πεις, “Εκείνο το άτομο ξοδεύει χρόνο με τον Θεό.” Και δεν υπάρχει τρόπος να το αποφύγεις. Κανένας τρόπος να το αποφύγεις.

Τώρα, λέει, “Ο Ιησούς σηκώθηκε, βγήκε έξω, και πήγε σε έναν ερημικό τόπο, κι εκεί προσευχόταν.” Αυτός προσευχόταν. Ξέρετε, άκουσα ανθρώπους να λένε, “Θα έδινα οτιδήποτε για να είμαι εκεί όταν ο Παύλος κήρυττε

στον Άρειο Πάγο.” “Θα έδινα οτιδήποτε να ήμουν εκεί όταν δινόταν ο νόμος.” Λοιπόν, εάν θα πρέπει να παραδεχθώ, εάν θα μπορούσα να ήμουν οπουδήποτε, θα ήθελα να κοιτάζω τον Σωτήρα μου που πέθαινε για τις αμαρτίες μου. Αλλά μετά από αυτό, θα ήταν, ούτε ακόμα να ακούω τον Σωτήρα μου να διδάσκει, αλλά να Τον ακούω και να Τον παρακολουθώ να προσεύχεται. Δεν είναι εκπληκτικό που οι μαθητές Του ήρθαν σε Αυτόν και Του είπαν, “Δίδαξε μας να προσευχόμαστε.”

Αυτό είναι κάτι, όταν κάνω συνέδριο για πάστορες ή κάτι, ρωτώ τους πάστορες, “Ήρθε ποτέ κάποιος σε σας, μετά που είδε την ζωή σου στη προσευχή, και σε ρώτησε, μπορείς σε παρακαλώ να με διδάξεις να προσεύχομαι όπως προσεύχεσαι εσύ;” Ο Ιησούς ήταν ένα Άνθρωπος της προσευχής. Η Κα Bethany Jones, η σύζυγος του Martyr Lloyd-Jones, είπε, “Δεν μπορείτε να καταλάβετε τον άνδρα μου σαν ένα ευαγγελιστή ή ένα εξηγητή εκτός και αν καταλάβετε πρώτα από όλα, ότι ήταν ένας άνθρωπος της προσευχής.”

Σας λέω, και θέλω να με ακούσετε. Όλοι σας, ειδικά εκείνοι που σκέφτονται να υπηρετήσουν, ακούστε με: Αυτή δεν είναι μια επιλογή. Αυτό δεν είναι κάτι για να προσθέσεις. ΔΕΝ θα είσαι χρήσιμος, ή τόσο χρήσιμος, δίχως την προσευχή. Τα βουνά κατεβαίνουν και πέφτουν στην θάλασσα δια μέσου της προσευχής. Τα οχυρά καταστρέφονται δια μέσου της προσευχής. Ο πόλεμος κερδίζεται με την προσευχή. Μπορεί να είσαι όμορφος, μπορεί να είσαι εύγλωττος, μπορεί να είσαι έξυπνος, μπορεί να έχεις όλα τα πράγματα μπροστά σου, μπορεί να είσαι θαυμάσιος στον άμβωνα και ο κόσμος να λέει, “Δεν ήταν αυτό όμορφο, δεν ήταν ωραίο, δεν ήταν συναρπαστικό, δεν ήταν...;” Αλλά δεν θα λένουν, “Δεν αλλάξαμε, δεν αλλάξαμε, δεν έκαψε η καρδιά μας μέσα μας;” Είναι η προσευχή, αδελφοί, αδελφές. Είναι η προσευχή, είναι η προσευχή, είναι η προσευχή, και είναι η περισσότερη προσευχή.

Τώρα, πρόσεξε την αντίδραση εκείνων που Τον ακολουθούσαν. Εδάφιο 36, “Και έτρεξαν από πίσω του ο Σίμωνας κι αυτοί που ήσαν μαζί του. Και μόλις Τον βρήκαν, του λένε, ότι: Όλοι σε ζητούν.” Ξέρετε, κατά κάποιο τρόπο, μπορώ σχεδόν να δω μέσα σε αυτό το εδάφιο λόγω πραγμάτων που συνέβηκαν στη δική μου τη ζωή. “Αδελφέ Paul, γιατί προσεύχεσαι; Δεν ξέρεις ότι υπάρχουν ανάγκες εδώ έξω; Είναι ώρα να...εννοώ,σε 10 λεπτά, θα πρέπει να βγεις να διδάξεις. Υπάρχουν άνθρωποι εδώ που θέλουν συμβουλές, δεν σε νοιάζει; Απλά μένεις εδώ μόνος με τον Θεό;” Τι πρέπει να καταλάβετε είναι το τι κατάλαβε ο Χριστός. Ήταν το ότι ήταν μόνος με τον Θεό που Τον έκανε αποτελεσματικό όταν ήταν με τους ανθρώπους. Το βλέπετε αυτό; Περισσότερο χρόνο με τον Θεό, περισσότερο χρόνο με τον Θεό. Όχι επειδή θέλουμε λιγότερο χρόνο με τους ανθρώπους, αλλά θέλουμε όταν ο χρόνος μας είναι με τους ανθρώπους, η δύναμη και η χάρη να πολλαπλασιάζονται. Το βλέπετε; Να είσαι μόνος με τον Θεό. Να είσαι μόνος με τον Θεό.

Τώρα ας προχωρήσουμε πιο κάτω, ας τα περάσουμε από πάνω γρήγορα. Θέλω να πάμε στο βιβλίο του Λουκά και να σας περάσω από εκεί για μια στιγμή. Τώρα, αδελφοί και αδελφές. Το βιβλίο του Λουκά είναι καταπληκτικό. Είναι πολύ καταπληκτικό. Υπάρχουν διάφορα πράγματα στα οποία μπορούμε να δώσουμε έμφαση στο βιβλίο του Λουκά. Αλλά δύο είναι τα πράγματα τα οποία ξεχωρίζουν πραγματικά για τον σκοπό μας εδώ. Ένα είναι η έμφαση που δίνεται στο Άγιο Πνεύμα, και το άλλο είναι η έμφαση που δίνετε στην προσευχή. Και δεν το βρίσκω ασυνήθιστο ότι αυτά τα δύο πράγματά βρίσκονται μαζί στο βιβλίο του Λουκά. επειδή υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ κάποιου που κατοικεί και περπατεί στη δύναμη του Πνεύματος και της προσευχής. Κατοικώντας στη προσευχή, κατοικώντας στο Λόγο, κάνει ικανό κάποιον να κατοικεί στο Πνεύμα - να περπατά με τον Πνεύμα, να οδηγείτε από το Πνεύμα.

Υπάρχει κάτι υπερφυσικό στην Χριστιανική μας ζωή. Και υπάρχουν τρεις επιλογές: 1. Μπορείς να προσποιείσαι ότι δεν υπάρχει. . Μπορεί να προσποιείσαι ότι το καταλαβαίνεις ενώ δεν το καταλαβαίνεις ή 3. Μπορείς να προσευχηθείς για να γίνει πραγματικότητα στη ζωή σου.

Λουκά κεφάλαιο 3 εδάφιο 21, “Και αφού βαπτίστηκε ολόκληρος ο λαός, βαπτίστηκε και ο Ιησούς, και καθώς προσευχόταν, άνοιξε ο ουρανός.” Αυτό είναι θαυμάσιο. Είναι θαυμάσιο. Ξέρετε, συνήθως στις εικόνες, (τις οποίες εγώ δεν εγκρίνω) που ζωγραφίζουν τον Χριστό στη βάπτιση, βλέπετε τον Χριστό να βαπτίζεται, και πιθανόν να υπάρχει κάποια αναφορά - μια μικρή κίνηση του χεριού ή κάτι - που να σε έκανε να σκεφτείς ότι προσευχόταν. Αλλά το τι νομίζουν οι περισσότεροι άνθρωποι είναι ότι βαπτίστηκε και το Πνεύμα κατέβηκε πάνω σε Αυτόν, αλλά βαπτίζοταν και προσευχόταν. Για πόσο; Ποιο είναι το διάστημα μεταξύ της βάπτισης και της προσευχής; Ήταν την ίδια ώρα; Δεν ξέρουμε πραγματικά. Αλλά να ξέρετε αυτό. Αυτός ήταν ένας Άνθρωπος που προσευχόταν. Ο Θεός στη σάρκα. Αλλά ένας Άνθρωπος που προσευχόταν. Ένας Άνθρωπος που προσευχόταν. Ένας Άνθρωπος που προσευχόταν.

Ήταν η αναπνοή Του. Είναι αυτό που έβγαине από μέσα Του. Και μπορώ να πω ότι, σίγουρα όχι στον ίδιο βαθμό, αλλά είμαι τυχερός σε όλη μου την ζωή να συναντήσω άνδρες και γυναίκες που ήταν έτσι. Φαινόταν ότι η κάθε αναπνοή ήταν μια προσευχή προς τον Θεό. Και αν και τα ονόματά τους μπορεί να μην αναφερθούν σε συνέδρια, Τολμώ να πω ότι στη δόξα, το ονόματα τους είναι γνωστά. Επειδή δεν είναι τίποτα το όνομα σου να είναι γνωστό σε συνέδριο. Η ερώτηση που ο Ravenhill μας έκανε ήταν αυτή: Είναι το όνομα σου γνωστό στον Ουρανό; Και το όνομα σου είναι γνωστό στην Κόλαση; Ευχαριστιέται ο Ουρανός όταν ακούει το όνομα σου; Η Κόλαση ξέρει το όνομα σου, και τρέμει;

Ο Χριστός ήταν Άνθρωπος της προσευχής, και θέλω να σας ενθαρρύνω σε αυτό. Σε όλη την μάθηση σου, σε όλη την ειδική γνώση που παίρνεις, πάρε αυτό: Μάθε να προσεύχεσαι. Μάθε να προσεύχεσαι.

Τώρα ας προχωρήσουμε σε κάτι που θα μας δώσει να καταλάβουμε περισσότερο. Πηγαίνετε στον Λουκά 5:16. Στο εδάφιο 15 λέει, “Αλλά, η φήμη γι’ Αυτόν απλωνόταν ακόμα περισσότερο, και πολλά πλήθη συγκεντρώνονταν, για να ακούν, και απ’ Αυτόν να θεραπεύονται από τις ασθένειες τους. Αυτός, όμως, αποσυρόταν στις ερημιές και προσευχόταν.” Ξέρετε τι είναι πολύ κοινό; Ένας νεαρός άνδρας, μια νεαρή γυναίκα, γίνονται Χριστιανοί. Ο Θεός κάνει έργο στη ζωή τους - δίνουν τον εαυτό τους, με την χάρη του Θεού, στην προσευχή και στη μελέτη της Γραφής, και ευημερούν στην γνώση του Θεού, και στην χρησιμότητα τους στον Θεό. Και αρκετά σύντομα, το όνομα τους γίνεται γνωστό, και ο κόσμος τους ζητά να κηρύξουν σε διάφορους τόπους, και τι κάνουν; Εγκαταλείπουν το ίδιο το πράγμα που τους έβαλε στη θέση για να χρησιμοποιηθούν από τον Θεό. Εγκαταλείπουν τον χρόνο που είχαν μόνοι με τον Θεό.

Δεν ήταν έτσι με τον Χριστό. Κοιτάζτε τη σοφία. Λέει εδώ πολύ καθαρά, “η φήμη γι’ αυτόν απλωνόταν ακόμα περισσότερο, και πολλά πλήθη συγκεντρώνονταν, για να ακούν και απ’ Αυτόν να θεραπεύονται από τις ασθένειες τους.” Υπήρχαν έγκυρες ανάγκες - Αυτός (ο Ιησούς), όμως...” Τώρα κοιτάζετε το αυτό. Την έμφαση που δίνεται στο άτομο του. Ενώ όλοι οι άλλοι διαμαρτύρονταν, ενώ κανένας άλλος δεν έβλεπε την ανάγκη, (“Έπρεπε να ήταν εκεί έξω, έπρεπε να ήταν ανάμεσα στον κόσμο,”) Αλλά Αυτός ο ίδιος, γνώριζε καλύτερα. Αυτός, όμως, αποσυρόταν. Αποσυρόταν στις ερημιές και προσευχόταν. Τώρα, δεν θέλω να ασχοληθώ πολύ με την λέξη “αποσυρόταν” αλλά όλη η ιδέα είναι αυτή: Θέλω να μοιραστώ μαζί σας κάτι που νομίζω θα βοηθήσει. Οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν να πάνε από το μηδέν στο εξήντα, και αν δεν μπορούν να το κάνουν αυτό τότε

δεν κάνουν οτιδήποτε. Θα ακούσετε ένα μήνυμα σαν αυτό που κηρύττω απόψε, και θα πείτε, “Λοιπόν, πρέπει να προσεύχομαι μία ώρα, η πρέπει να προσεύχομαι δύο ώρες, ή πρέπει να είμαι πιο προσεκτικός το βράδυ όταν δεν μπορώ να κοιμηθώ και να σηκώνουμε και να αναζητήσω τον Κύριο, και όλα αυτά τα πράγματα.” Αλλά αυτό μπορεί να μην είναι κατορθωτό σε σένα τώρα. Μπορεί να μην προσεύχεσαι τόσο, εκτός στο φαγητό και μερικά άλλα πράγματα. Τότε δεν σε περιμένω να βγεις έξω απόψε και να κρατήσεις μια νυχτερινή βάρδια μέχρι τις πρωινές ώρες ή τα ξημερώματα.

Αλλά ένα πράγμα που έμαθα - επειδή είναι επίσης και η προσωπικότητα μου, ή να κάνεις κάτι ολοκληρωτικά ή να μην το κάνεις καθόλου - αποσύρσου μακριά. Αποσύρσου μακριά. Μπορεί για 5 λεπτά εδώ, 5 λεπτά εκεί, 10 λεπτά εδώ, 10 λεπτά εκεί Έρχεσαι ανάμεσα σε δύο τάξεις και έχεις 10 λεπτά στη διάθεση σου, αποσύρσου μακριά. Εργάζεσαι στο γραφείο και υπάρχει λίγη ώρα κενή, αποσύρσου μακριά. Σαν μαγειρεύονται τα φαγητά στο σπίτι, και έφθασες στο σπίτι 10 λεπτά νωρίτερα, υπάρχει ακόμα χρόνος, αποσύρσου μακριά. Αποσύρσου μακριά. Μάθε ότι η επικοινωνία με τον Θεό είναι συνεχόμενη. Όταν μπαίνει ένας πελάτης μέσα στο γραφείο σου και κατευθύνετε στην πόρτα σου, μπορείς να δεις την σκιά του στην άλλη μεριά του γυαλιού, αποσύρσου μακριά - έστω και αν είναι 15 δευτερόλεπτα, “Κύριε, εσύ ξέρεις, εσύ είσαι σοφός.” Αποσύρσου μακριά. Αποσύρσου μακριά. Ξόδεψε χρόνο μαζί Του. Αποσύρσου μακριά. Πάρε αυτές τις μικρές στιγμές που χάνονται.

Ξέρετε, λέγετε, ότι μερικοί άνθρωποι δεν κανονίζουν την μέρα τους καθόλου. Άλλοι που είναι λίγο πιο πετυχημένοι, θα μοιράσουν τις ώρες τους σε δύο. Πρωί και απόγευμα. Άνθρωποι που πραγματικά είναι έξυπνοι μοιράζουν την ημέρα τους σε διαστήματα μιας ώρας. Και μετά ανακαλύπτουμε αυτό: οι ανώτεροι διευθυντές του κόσμου μοιράζουν τις ώρες τους σε διαστήματα 5 λεπτών. Έτσι αν τελειώσουν μια συνάντηση σε 55 λεπτά που είναι προγραμματισμένη για 1 ώρα, έχουν κάτι άλλο να κάνουν εκείνα τα 5 λεπτά. Και ως το τέλος της ημέρας, απέκτησαν 3 ώρες ή και περισσότερο που οι περισσότεροι απλά έχασαν. Αποσύρσου μακριά. Πάρε μια σημείωση. Πες, “Ξέρεις ότι σπαταλώ αυτό το χρόνο έτσι κι’ αλλιώς, έτσι το τι θα κάνω όταν έχω αυτό τον χρόνο ή θα διαλογίζομαι την Γραφή - συνειδητοποιώντας τον Κύριο ενώ διαλογίζομαι την Γραφή - ή θα προσεύχομαι σε Αυτόν. Απλά θα αποσύρομαι μακριά. Θα εκπλαγείτε πόσο αυτό θα προσθέσει στη ζωή σας. Τώρα ας κοιτάξουμε στο Λουκά κεφάλαιο 6 εδάφιο 12, “Και κατά τις ημέρες εκείνες βγήκε στο βουνό για να προσευχηθεί, και διανυκτέρευσε στην προσευχή του Θεού.” Τι είναι αυτό; Η διαλογή των δώδεκα. Η διαλογή των δώδεκα. Δεν θα περιμέναμε από το Άγιο Πνεύμα απλά να του πει, “Αυτόν, αυτόν, αυτόν, αυτόν, όχι αυτόν, όχι αυτόν, αυτόν, αυτόν”; Εννοώ, δεν κάνει αυτό περισσότερο νόημα στην οικονομία του Θεού; Γιατί να ξοδέψει όλη την νύχτα στη προσευχή; Δεν θα έπρεπε απλά να εμπιστευτεί στο γεγονός ότι ο Θεός θα Τον οδηγήσει; Εκεί είναι που η κυριαρχία - μια ανθυγιεινή άποψη της κυριαρχίας - θα σε χαλούσε. Δεν θα έπρεπε απλά να το πάρει δεδομένο ότι ο Θεός απλά θα Του έλεγε; Όχι, δεν είναι αυτό που κάνει ο Κύριος μας. Ξοδεύει την νύχτα στη προσευχή. Και είναι τόσο στενά συνδεδεμένο με την εκλογή των δώδεκα, πρέπει να πιστέψουμε, τουλάχιστον, αυτό ήταν το κύριο θέμα για το οποίο εκζητούσε τον Θεό όλη την νύχτα.

Μερικές φορές σκέφτομαι, (και δεν ξέρω πόσες λέξεις μπορώ να βρω στο λεξικό συνωνύμων εδώ,) πόση αλαζονεία, θράσος, σκληρό εγωισμό δείχνω, όταν πρέπει να πάρω μια απόφαση στη διακονία μου, και δεν περιμένω μια ώρα. Πόσο ανόητο και επικίνδυνο είναι αυτό. Απλά να δώσω άλλο ένα στη κυριαρχία του Θεού - Αυτός θα παραμερίσει οποιαδήποτε ανόητη απόφαση κάνω. Αυτός δεν είναι ο τρόπος που ο Κύριος μας έβλεπε την ζωή. Και μην νομίζετε ότι αυτό έχει να κάνει με την κατεύθυνση αυτής της εκκλησίας ή την κατεύθυνση του

HeartCry, ή κάτι υπέρ- πνευματικό σαν αυτό. Μιλώ για κάθε άποψη της ζωής μας, είτε είναι δουλειά ή σχολείο ή μερικές προσωπικές αποφάσεις που πρέπει να πάρουμε. Ναι ξέρουμε πως η απόλυτη κυριαρχία του Θεού μπορεί να μας δώσει αυτοπεποίθηση, αλλά δεν μας επιτρέπεται να το πάρουμε αυτό για δεδομένο. Ποτέ. Ποτέ. Αλλά πρέπει να Τον εκζητούμε. Δεν πρέπει να στηριζόμαστε στη σύνεση μας, αλλά να γνωρίζουμε Αυτόν σε όλους τους δρόμους μας. Τώρα, κοιτάξτε στο Λουκά κεφάλαιο 9 και εδάφιο 18, “Και ενώ αυτός προσευχόταν κατ’ ιδίαν, ήσαν μαζί του και οι μαθητές, και τους ρώτησε, λέγοντας: “Για ποιόν με λένε τα πλήθη ότι είμαι;” Τώρα, νομίζω ότι υπάρχει κάτι ενδιαφέρον εδώ. Ήταν όταν προσευχόταν που ο Πατέρας αποκάλυψε σε Αυτόν την αναγκαιότητα να ρωτήσει αυτή την ερώτηση που ο Θεός του έδωσε την διορατικότητα να ξέρει τι σκεφτόντουσαν οι μαθητές, και τι χρειαζόταν να ξεκαθαρίσει. Θα μπορούσε να ήταν εκείνη την ώρα της προσευχής που ο Πατέρας Τον παρακίνησε “Ρώτα αυτή την ερώτηση.” Επειδή, ποτέ μην το ξεχάσετε, αν και ήταν Θεός με την αυστηρή έννοια, (Ήταν ο Θεός ο Υιός, ο Θεός στη σάρκα,) έκανε ότι έκανε με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος, βασιζόταν ολοκληρωτικά πάνω στον Πατέρα Του, και την αποκάλυψη του Πατέρα του δια μέσου του Αγίου Πνεύματος. Το βλέπετε αυτό;

Τι χρειάζεται αυτός ο κόσμος; Ο αγαπητός μου φίλος, και μέντωρ του Anthony, ο John Snyder, κήρυξε εδώ πριν λίγο καιρό. Και δεν θα ξεχάσω ποτέ κάτι που είπε: “Όλοι μιλούν για το πάθος, κάποιος πρέπει να σταθεί επάνω και να μιλήσει για προσοχή.” επειδή το πάθος σου μπορεί να σε οδηγήσει σε πολλούς μπελάδες εάν δεν έχεις διάκριση. Και δεν είναι η διάκριση που χρειάζεται σήμερα; Εννοώ διάκριση - δογματική διάκριση. Εννοώ διάκριση σε σχέση με το πως να εκτελέσεις την διακονία σου. Εννοώ διάκριση όταν ενώ μιλάς σε κάποιον στην πανεπιστημιούπολη, και χρειάζεται να ξέρεις, “Πρέπει να επιμένω περαιτέρω ή να αποτραβηχτώ με υπομονή;” Και από που έρχεται αυτή η διάκριση; Ναι, έρχεται με την ανανέωση του νου μας από τον Λόγο του Θεού. αλλά έρχεται επίσης από την προσευχή, την προσευχή, την προσευχή.

Σαν υπολογίζεις την σημασία της αποκάλυψης (και πιστεύω στην αποκάλυψη μέσα στη Γραφή,) σαν υπολογίζεις την σημασία αυτής, την σέβεσαι, και ανταποκρίνεσαι σωστά με την μελέτη της Γραφής, και Αυτός σου δίνει περισσότερη γνώση και περισσότερη διάκριση, πιστεύω το ίδιο για την προσευχή. Πως με κάποιο τρόπο οι αισθήσεις μας αυξάνονται με το να είμαστε στη παρουσία του Θεού. Πως όσο περισσότερο μένουμε στο κατώφλι Του, όσο περισσότερο αργοπορούμε στο χώρο Του, όλο και περισσότερο καταλαβαίνουμε τα κρυμμένα πράγματα, και πράγματα έρχονται στο φως, και δίνεται διάκριση.

Ξέρετε, προσπαθούσα, τις εβδομάδες που μας πέρασαν, κοίταξα τα εδάφια στην Παλαιά Διαθήκη που χρησιμοποιούν την λέξη ‘ποτήρι’ επειδή ο Κύριος μας είπε από το πικρό ποτήρι. Ο Κύριος μας είπε, “ας παρέλθει από μένα αυτό το ποτήρι.” Και μετά να πας πίσω και να δεις όλα τα εδάφια που μιλούν για το ποτήρι Του σαν την οργή του Θεού, και μετά την κάθε διαφορετική λεπτομέρεια σε αυτά τα εδάφια που μπορεί να δώσει επί πλέον κατανόηση σε αυτό που ο Κύριος μας υπέφερε όταν πέθανε πάνω σε εκείνο το ξύλο. Και στην επιστροφή του ταξιδιού μου από την Καλιφόρνια αυτή την εβδομάδα, καθόμουν εκεί, και υπήρχε τόσος θόρυβος πάνω στο αεροπλάνο που τελικά αναγκάστηκα να κλείσω τον υπολογιστή μου, και είπα, “Παραιτούμε. Δεν υπάρχει τρόπος να μπορέσω να το κάνω αυτό εδώ.” Τόσος πολύς θόρυβος. Και πιστεύω ότι αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα στο σύγχρονο χριστιανισμό - απλά τόσος πολύς θόρυβος! Μερικές φορές απλά θέλω να πω, “Μπορείτε όλοι να σιωπήσετε! για να μπορέσουμε να ακούσουμε.” Το βλέπετε αυτό;

Υπάρχει ένα ποίημα, που λέει, “αδύνατος από το ταξίδι, οι μεγάλες μέρες που πέρασαν, (μιλά για το όταν ο Κύριος ήρθε από την έρημο και τον πειρασμό) αδύνατος από το ταξίδι, τις μακριές ημέρες που πέρασαν,

πεινασμένος για να λατρέψει, για να ενωθεί στη λατρεία, αλλά το σοκ συνάντησε τον θυμό που έκαιγε στο πρόσωπο Του όταν εισήλθε στην άκαρπη γη εκείνου του ερημωμένου τόπου, (μιλά για την στιγμή που μπήκε μέσα στο ναό.) Και μετά το ποίημα συνεχίζει και λέει που έκανε μαστίγιο από σχοινιά, και τους έδιωξε όλους. Και μετά λέει, “Ο θόρυβος και η σύγχυση έδωσαν χώρο στον λόγο Του. τελικά, άγια σιωπή ώστε να ακουστεί ο Θεός.”

Εσύ εξάσκησες ποτέ την σιωπή; Τώρα ξέρω πως κάποιος πιθανόν να το ακούσει αυτό στο YouTube και να προσπαθήσει να το παρεξηγήσει ότι ενώθηκα με τους μυστικιστές. Όχι, δεν ενώθηκα με τους μυστικιστές, απλώς λέω στους Χριστιανούς υπάρχει μεγαλύτερο όφελος με το να κλείνετε το στόμα σας! Και να είστε μόνοι μπροστά στον Θεό, και να διαλογίζεσαι τον Λόγο Του, και να κάθεται εκεί στην ησυχία. Το βλέπετε αυτό; Είχα ένα καθηγητή που μου είπε μια φορά, είπε, “Πολ, θα επιμένω σε σένα μέχρι να μπορέσω να σε βάλω στη μέση ενός τεράστιου χωραφιού 100 εκταρίων και να μπορείς να καθίσεις ήσυχα να ακούσεις τον Θεό, θα ακούεις μια κάμπια να περπατά πάνω σε ένα φύλλο. Το βλέπετε αυτό; Αυτό είναι τόσο σημαντικό αδέρφια. Ησυχία. Ησυχία.

Τώρα, ας προχωρήσουμε και πάλι. Κοιτάζτε στο κεφάλαιο 11 εδάφιο 1. Έχουμε ακόμα μόνο δύο κείμενα και μετά θα συνεχίσουμε. Λουκά κεφάλαιο 11 εδάφιο 1, “Και ενώ αυτός προσευχόταν σε κάποιον τόπο, καθώς σταμάτησε, κάποιος από τους μαθητές του, είπε σ’ αυτόν: Κύριε, δίδαξε μας να προσευχόμαστε, όπως και ο Ιωάννης δίδαξε τους μαθητές του.” Ο Leonard Ravenhill έλεγε μια ιστορία, και νομίζω ότι αναγνώρισα αυτό τον άνθρωπο, αλλά δεν θα πω το όνομα του. Πιθανόν να μην τον ξέρετε έτσι κι αλλιώς. Δεν είμαι σίγουρος, αλλά από ότι ξέρω γι’ αυτόν τον άλλον άνθρωπο, και από αυτά που είπε ο Ravenhill, νομίζω ξέρω ποιος είναι. Νομίζω ότι πραγματικά τον γνωρίζω. Αλλά ο Ravenhill είπε ότι μια φορά βρήκε αυτόν τον άνθρωπο, σαν προσευχόταν, και απλά στάθηκε εκεί, με φόβο. Και μετά ο Ravenhill είπε, “Περπάτησα πίσω-πίσω και βγήκα από το δωμάτιο.” Και κάποιος είπε, “Γιατί περπάτησες πίσω-πίσω;” Και ο Ravenhill είπε, “Επειδή δεν γυρίζεις την πλάτη σου στη βασιλεία.” Ήταν αυτός ο ταπεινός άνθρωπος, αλλά στα γόνατα του. Αλλά ξόδεψε τόσο πολύ χρόνο της ζωής του μόνος με τον Θεό, ήξερε ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας πρίγκιπας μπροστά στον Θεό στην προσευχή.

Και μετά προσέξετε τι λέει εδώ, “Και ενώ αυτός προσευχόταν σε κάποιον τόπο, καθώς σταμάτησε, κάποιος από τους μαθητές του είπε σ’ αυτόν...” Πιστεύω, μάλλον ξέρουμε, ότι υπήρχαν φορές που όταν κοίταζαν τον Ιησού, κανένας δεν ήθελε να Τον ρωτήσει άλλη ερώτηση. Κανένας δεν ήθελε να Τον ενοχλήσει. Νομίζω ότι αν υπήρχε κάποια φορά όπου άνθρωποι κοίταζαν μέσα στα άγια των αγίων, ήταν όταν αυτοί οι μαθητές κοίταζαν πίσω από ένα δένδρο και έβλεπαν τον Κύριο τους να προσεύχεται. Έβλεπαν τον Κύριο τους να προσεύχεται, ήταν κάτι απερίγραπτο. Μην διακόπτεις αυτήν την επικοινωνία, είναι ιερή. Ω τα παιδιά μας να έβλεπαν αυτό σε μας όταν προσευχόμαστε. Ωστε άλλοι να γνωρίσουν ότι υπάρχει μια ησυχία που πέφτει όταν ανοίξουμε το στόμα μας για να μιλήσουμε στον Θεό. Και φίλε μου, δεν μπορείς να το αποστηθίσεις αυτό, δεν μπορείς να το λάβεις αυτό από την ρητορική. Μπορείς να το αντιληφθείς αυτό από τον χρόνο σου μόνος με τον Θεό. Το βλέπετε αυτό;

Τώρα λέει επίσης, “Δίδαξε μας να προσευχόμαστε.” Και ήδη το ανάφερα αυτό, έτσι δεν είναι ανάγκη να μπούμε σε μεγάλο βάθος. Αλλά σκεφτείτε το αυτό: Ο Ιησούς έκανε μερικά ασυνήθιστα πράγματα. έβγαζε δαιμόνια, αλλά οι μαθητές ποτέ δεν είπαν, “Δίδαξε μας να βγάζουμε δαιμόνια.” Θεράπευε τους άρρωστους και ανάστησε νεκρούς, και οι μαθητές ποτέ δεν ήρθαν σε Αυτόν και να πουν, ‘Μπορείς σε παρακαλούμε να μας διδάξεις να ανασταίνουμε νεκρούς όπως έκανες εσύ;’ Αλλά εδώ βλέπουμε ότι η προσευχή πρέπει να ήταν το πιο ασυνήθιστο πράγμα στη ζωή του Ιησού, επειδή είπαν, “Κύριε, ένα πράγμα θα σε ρωτήσουμε, Μπορείς να μας διδάξεις να προσευχόμαστε όπως Εσύ προσεύχεσαι;”

Τώρα, να προσθέσω μια σημαντική σημείωση εδώ. Πως μαθαίνεις να προσεύχεσαι; Λοιπόν, να σας ρωτήσω κάτι πολύ απλό, και μετά να το εξηγήσω. Πως μαθαίνεις ποδήλατο; Απλά βγαίνεις πάνω σε ένα και το οδηγείς. Πως μαθαίνεις να προσεύχεσαι; Προσεύχεσαι. Μα όμως, πρέπει να είμαστε προσεκτικοί, δεν είναι; Το να οδηγείς ένα ποδήλατο είναι ένα φυσικό πράγμα, το να προσεύχεσαι είναι ένα πνευματικό πράγμα. Έρχεσαι στην παρουσία του Θεού, επικαλείσαι το όνομα του Κυρίου, και υπάρχουν πάρα πολλές προειδοποιήσεις στη Γραφή πως πρέπει να το κάνουμε αυτό σωστά. Έτσι πως προσεύχεσαι; Λοιπόν, έχω μερικούς αδελφούς που πιστεύω ότι είναι ειλικρινείς προσπαθώντας να μάθουν πως να προσεύχονται, αλλά νομίζω ότι στη κυριολεξία το παράκαναν. Ξέρω αδελφούς που φοβούνται τόσο πολύ αυτή την εμπειρία, και φοβούνται τόσο μήπως πουν κάτι λανθασμένο στην παρουσία του Θεού που οι προσευχές τους είναι απλώς να διαβάζουν προσευχές από την Γραφή. Όταν θέλουν να προσευχηθούν, πάνε στη Γραφή, βρίσκουν μια προσευχή που είναι κάπως αυτό που θέλουν να πουν στον Θεό, και μετά το διαβάζουν στον Θεό. Τώρα σέβομαι τον πόθο τους να είναι ορθόδοξοι. Σέβομαι το πάθος τους στο να είναι σωστοί. Αλλά αυτός δεν είναι ο τρόπος να προσευχόμαστε.

Εσύ λες, “Τότε, πως πρέπει να προσεύχομαι;” Λοιπόν, να σου δώσω μια απεικόνιση. Όταν ήμουν νέος, βρήκα τον Alexander McLaren, που ήταν σπουδαίος εξηγητής - ήταν γνωστός ότι ξοδεύει 60 ώρες πάνω σε ένα κήρυγμα. Και διάβαζα τόσο πολύ από τον Alexander McLaren που άρχισα να αντιλαμβάνομαι, ότι χρησιμοποιούσα φράσεις και προθέσεις και ακολουθούσα μια λογική σειρά, ακριβώς όπως τον Alexander McLaren. Είναι σαν να με κυρίευσε. Και μετά συνάντησα τον R.C.Sproul. Και διάβασα βιβλία του όπως ‘Consequences of Ideas,’ και ‘Holiness of God,’ και η λογική του είναι τόσο εξαιρετική, ο συλλογισμός του είναι τόσο άσπογος με τόσους πολλούς τρόπους, και αντιλήφθηκα, ότι άρχισα να μοιάζω με τον R.C.Sproul. Μπορεί όχι στη όψη, αλλά να ακούγομαι σαν αυτόν, ακόμα και στον εαυτό μου. Αρχίζω να κάνω κάποια πράγματα, και να σκέπτομαι λογικά μερικά πράγματα.

Τώρα, πως μαθαίνεις να προσεύχεσαι; Διάβαζε τη Γραφή. Διάβασε τις εντολές της Γραφής. Διάβασε το θέλημα του Θεού στη Γραφή. Διάβασε ποιος είναι ο Θεός στη Γραφή, και διάβασε τις προσευχές στη Γραφή. Διαβάστε τα. Διαλογιστείτε τα. Μελετάτε τα. Όχι τόσο ώστε να μπορείς να το επαναλάβεις κατά λέξη, αλλά τόσο ώστε να καλλιεργήσεις ή να αναπτύξεις το νου του Χριστού. Και αρχίζεις να σκέφτεσαι όπως σκέφτεται ο Θεός, αρχίζεις να μιλάς όπως ο Χριστός μιλούσε, σε κυριεύει. Ανανεώνεις το μυαλό σου. Αναπτύσσεις τον ίδιο τρόπο σκέψης. Και δεν είναι αυτός ο σκοπός; Όχι να επαναλαμβάνεις μηχανικά μερικά πράγματα. Όχι! Απλά να χορταίνουμε τις ζωές μας στο Λόγο του Θεού, ώστε να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε όπως σκέφτεται Αυτός. Να μιλάς όπως Αυτός μιλά. Έτσι το θέλημα μας να συμμορφωθεί στο δικό Του. Έτσι να σκεφτόμαστε τις ίδιες σκέψεις και να λέμε τα ίδια πράγματα.

Τώρα, ας τελειώσουμε εδώ στο Λουκά 18. Αυτό είναι το τελευταίο μας κείμενο. Εδάφιο 1, “Τους έλεγε μάλιστα και μια παραβολή για το ότι πρέπει πάντοτε να προσεύχονται, και να μη αποκάμνουν.” Τώρα δεν έχουμε το χρόνο για να αναλύσουμε αυτή την παραβολή, αλλά θέλω να σας πω κάτι: Αν εξηγήσεις αυτή την παραβολή σωστά, είναι εκπληκτική. Επειδή είναι μια γυναίκα που είναι τόσο επίμονη, που ο δικαστής λέει, ‘Δεν την σέβομαι, δεν φοβάμαι τον Θεό, ούτε καν μου αρέσουν οι άνθρωποι, αλλά θα απαντήσω το αίτημα της επειδή με βασανίζει συνεχώς. Δεν με αφήνει να ξεκουραστώ.’ Και μετά ο Ιησούς το εφαρμόζει αυτό στη δική μας την σχέση με το κυρίαρχο Θεό. Τώρα πριν να προχωρήσετε σκεπτόμενοι ότι θα πάτε να βασανίζεται τον Θεό συνεχώς, να σας πω αυτό: Οι ανόητοι μπαίνουν βιαστικά εκεί όπου οι άγγελοι φοβούνται να πατήσουν. Και να τι ανακάλυψα αυτά τα χρόνια που πέρασαν. Εκείνοι που επιδεικνύουν το μεγαλύτερο βιβλικό θάρρος όταν αγωνίζονται με τον Θεό, και

δεν τα παρατούν, είναι οι ίδιοι που επιδεικνύουν την μεγαλύτερη ευλάβεια προς τον Θεό. Ένας ευλαβής άνδρας ή γυναίκα που φοβούνται τον Θεό, που μετρούν τις λέξεις τους, ακόμα και στη παρουσία Του. Είναι αυτό το είδος του φόβου, μαζί με τις υποσχέσεις του Θεού, που τον έκανε ικανό να εισέλθει και να είναι τόσο τολμηρός ώστε να πει, 'Δεν θα σε αφήσω να φύγεις, αν δεν με ευλογήσεις.' Αλλά καλύτερα να προσέχεις όταν εισέρχεσαι με κάποια επιπόλαια γνώση του Θεού, σκεπτόμενος ότι το 'Αββά Πατέρα' σημαίνει 'Μπαμπάκα,' και θα πας μέσα και θα Του πεις τι χρειάζεται Αυτός να κάνει. Να είστε πολύ προσεκτικοί. Έτσι, μεγαλώνουμε σε θάρρος, βιβλικό θάρρος, όσο μεγαλώνουμε σε βιβλική ευλάβεια για τον Θεό. Το βλέπετε αυτό; Είναι πολύ σημαντικό.

Αλλά κοιτάξτε τι λέει. Και λέει, "Τους έλεγε μάλιστα και μια παραβολή για το ότι πρέπει πάντοτε, να προσεύχονται." Σε κάθε συνάντηση, σε κάθε περίπτωση, σε κάθε εμπόδιο, σε κάθε ευκαιρία. Τι εννοώ με αυτό; Μια μεγάλη πόρτα ευκαιρίας ανοίγεται για να δώσεις μαρτυρία. Μην μπείς μέσα χωρίς την προσευχή. Ναι! Η πόρτα άνοιξε, αλλά η προσευχή σε προετοιμάζει σαν ένα εργάτη. Με καταλαβαίνεται; Αυτό είναι πολύ πολύ σημαντικό. Δεν είναι μόνο τα εμπόδια που πρέπει να έχουν σαν αποτέλεσμα την προσευχή, είναι οι ευκαιρίες που πρέπει να έχουν σαν αποτέλεσμα την προσευχή.

Βλέπεις κάποιον να έρχεται προς εσένα, και φαίνονται σαν να είσαι προβληματισμένοι, και θα ζητήσουν την συμβουλή σου. Τι πρέπει να κάνεις; Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνεις πριν να ανοίξεις το στόμα σου σε αυτούς, πρέπει να ανοίξεις την καρδιά σου στο Θεό για να αιτηθείς: 'Κύριε, οτιδήποτε αντιμετωπίζει αυτό το άτομο είναι πέραν από τις ικανότητες μου, και δεν χρειάζονται τα ανόητα μου μικρά κλισέ ή την ανθρώπινη μου σοφία, χρειάζονται να ακούσουν ένα λόγο από τον Θεό από την Γραφή σου. Βοήθα με. Βοήθα με.'

Τώρα, το τελευταίο πράγμα εδώ. Όχι μόνο πάντα πρέπει να προσευχόμαστε, αλλά επίσης να μην αποθαρρυνόμαστε. Τώρα γιατί είναι σημαντικό αυτό; Λοιπόν, μπορώ να αρχίσω ένα μαραθώνιο. Γι' αυτό είναι σημαντικό. Μπορώ να αρχίσω ένα αγώνα δρόμου των 24 ή των 26 μιλίων. Μπορώ να αρχίσω ένα μαραθώνιο. Το μόνο μου πρόβλημα είναι ότι δεν μπορώ να τον τελειώσω. Και αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια στη προσευχή. Όλοι, αρχίζει ο αγώνας, αρχίζεις να τρέχεις, και πολύ σύντομα κοιτάξεις γύρω σου, και ποιος είναι; Ποιος συνεχίζει να τρέχει; Ποιος συνεχίζει να ρωτά; Ποιος επιμένει;

Πάλι, ας πάω πίσω για να πω αυτό: υπάρχει μια άγια τόλμη όπου πιστεύεις στον Θεό για τις υποσχέσεις που έκανε. Δεν εμπιστεύεσαι τον Θεό για υποσχέσεις που δεν έκανε. Αλλά πιστεύεις Αυτόν για υποσχέσεις που έχει κάνει, και δεν θα παραιτηθείς. Θα συνεχίσεις να προσευχεσαι.

Διάβαζα τον Martin Lloyd-Jones, μιλούσε για το πως τόσοι πολλοί άνθρωποι θέλουν ένα πιο βαθύ βάδισμα με τον Θεό, και ξεκινούν. Και είπε, τόσες πολλές φορές άκουσε πράγματα σαν, 'Μα, δεν μπορώ να συνεχίσω.' Γιατί; 'Μα, προσευχήθηκα για 6 εβδομάδες.' Πραγματικά; 'Μα, ξέρεις, έδωσα το καλύτερο μου αλλά δεν πραγματοποιήθηκε.' Είναι εκείνοι που συνεχίζουν, και συνεχίζουν, και συνεχίζουν. Βλέπετε.

Τώρα θέλω να σας ενθαρρύνω. Δεν θέλω να φύγετε από εδώ απόψε και να σκεφτεστε, 'Ω! Ο τρόπος που προσεύχομαι είναι φρικιαστικός.' Δεν το θέλω αυτό. Δεν είναι αυτός ο σκοπός. Ούτε είναι ο σκοπός μου να σου πω απόψε πριν πας στο κρεβάτι, πρέπει να προσευχηθείς τουλάχιστον για μια ώρα. Στην πραγματικότητα, δεν σε θέλω να κάνεις οτιδήποτε, εκτός που το να διαλογιστείς πάνω στα πράγματα που άκουσες, και να εκζητήσεις το Θεό, και να πεις, 'Πως πρέπει να είναι αυτά τα πράγματα, Κύριε, στη ζωή μου, στη θέση μου, στα χαρίσματα μου, υπάρχουν πτυχές στη ζωή μου όπου πρέπει να προσεύχομαι περισσότερο;' Αυτό είναι που θέλω. Και θέλω να ζητάτε αυτές τις ερωτήσεις με χαρά, με προσμονή.

Βλέπετε, όπως είπε ένας άνθρωπος - ένα άνθρωπος τον οποίον αγαπώ πολύ, δεν θα αναφέρω το όνομα του - αλλά αυτός είπε ότι 'η εκκλησία ξεκίνησε από μια ομάδα μαθητών που αγωνίζονταν στη προσευχή στο ανώγειο, και πιθανόν να τελειώσει με μαθητές να τρώνε γύρω από το τραπέζι της κοινωνίας.' Λοιπόν, είναι λανθασμένος. Η εκκλησία δεν ξεκίνησε από μια ομάδα μαθητών που αγωνιζόταν στη προσευχή σε ένα ανώγειο. Η λέξη 'αγωνίζονταν' ποτέ δεν χρησιμοποιείται επειδή δεν υπήρχε ανάγκη να αγωνίζονται. Ο Ιησούς τους υποσχέθηκε. Δεν είπε "πηγαίνετε σε ένα δωμάτιο και να αγωνίζεστε." Είπε, "Πηγαίνετε σε ένα δωμάτιο και περιμένετε." Τώρα, όταν ο Κύριος σου πει, "Πήγαινε σε ένα δωμάτιο και περίμενε, επειδή θα κάνω κάτι," μπορείς να βασιστείς στο γεγονός ότι θα συμβεί.

έτσι δεν χρειάζεται να αγωνιζόμαστε, να χτυπιόμαστε στη πλάτη ή να γρονθοκοπούμε το στήθος. Αυτό είναι μια λανθασμένη ευλάβεια των μοναχών, και δεν θα ανεχτούμε κάτι τέτοια. Αυτό που ξέρουμε είναι, ότι έχουμε ένα ουράνιο Πατέρα που μας αγαπά. Έχουμε ένα Μεσίτη που είναι τέλειος και δυνατός, και δεν πεθαίνει, και δεν χρειάζεται να προσφέρει θυσίες για τον Εαυτό Του ή ακόμα για μας, επειδή ήδη το έκανε αυτό. Και ότι κάθε καλό λόγος που είναι γραμμένος μέσα σε αυτό το Βιβλίο, είναι ο επιθυμία του Θεού να είναι μια μεγάλη πραγματικότητα μέσα μας, και έτσι, με αυτή την χαρά και προσδοκία, πηγαίνουμε σε Αυτόν. Πήγαινε σε Αυτόν, και πες, 'Βελτίωσε με. Βελτίωσε με σε αυτό τον τομέα, βοήθησε με σε αυτόν τον τομέα. Και ακόμα όταν σταματήσω να ρωτώ, αφού είμαι προδιάθετιμος σ' αυτό, Κύριε, μην ακούς την σιωπή μου, άκουσε σε αυτό που λέω τώρα. Απλά συνέχισε να το δουλεύεις μέχρι να γίνει η προσευχή μια πραγματικότητα.' Αλλά να είσαι πολύ προσεχτικός εκεί. Λοιπόν, υπάρχουν δύο τρόποι να το κάνεις αυτό: Μπορείς απλά να διασταυρώσεις την έρημο, και να είσαι στην υποσχόμενη γη σε μερικές μέρες, ή μπορείς να μείνεις στην έρημο για 40 χρόνια. Μπορείς να πας στην Νινευί με λεωφορείο ή με τη φάλαινα - κήτος. Έτσι, συνέχισε να Τον εκζητάς σε αυτό το θέμα, και Αυτός θα σε βελτιώσει σε αυτό. Θα σε βοηθήσει. Ας είναι το Πνεύμα Του, το καλό Του Πνεύμα, το πιστό Του Πνεύμα, να είναι μαζί σου απόψε και να σας βοηθήσει. Ας προσευχηθούμε.

Πατέρα, σ' ευχαριστώ για τον Λόγο Σου, και προσεύχομαι Κύριε, να μας βοηθήσει όλους. Κύριε, ακόμα και αυτόν που κηρύττει για την προσευχή και χρειάζεται περισσότερη προσευχή. Κύριε, δώσε μας την χάρη για να Σε εκζητήσουμε. Κύριε, κοίταξε κάτω σε μας, και ναι Κύριε, ανοίγουμε τα στόματα μας διάπλατα, και σου ζητούμε να τα γεμίσεις με τα ποιο πολύτιμα σου δώρα. Δεν ζητούμε Κύριε, αυτοκίνητα, ή σπίτια, ή γη, ή άνεση, η θεραπεία. Όχι αυτή την φορά. Ζητούμε το μεγαλύτερο δώρο - την παρουσία Σου. Την παρουσία Σου στην προσευχή. Την ευγενική σου βοήθεια. Την θεϊκή Σου ενδυνάμωση. Οτι θα συναντηθείς μαζί μας, με τον κάθε έναν από εμάς και συλλογικά σε αυτή την εκκλησία, Κύριε. Βοήθησε μας. Παρακαλούμε Κύριε. Δώσε μας το μεγαλύτερο Σου δώρο, στο όνομα του Ιησού. Αμήν.